

45. szám.

November 7. 1874.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nompareille sor 10 kr.

Hirdetések felvételnek: Az I. nemzetközi hirdetési irodájában **Láng Lipót és társa, Budapesten, MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR**

XXVI. kötet.

Fallerossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Teczik tunyi azt az anekdotát eczeri szé-
kely leanyzorul, aki zapjatul mexökte szeretöji-
vel? Gyerek izs let szipecskin vagy egy fertaly
tuczat. Akor menyecske összeveszte zuraval,
fogta fejkötöt, csapta kemenczéhez és kialtota:
»Majd füttyülöm in kendnek itt maradnyi fele-
siginek; megyem vissza zatyamhoz, leszem
megin leany.«

Közippartnak baloldalba rendezet visza-
vonulasarol jutota eszembe.

De tulajdonkipen nem is erül van szo.
Nagyob az, hogy belügyminiszteriumban nagy
szerencsitlenség törtinte. Zeyk Karoly mosolygo
alamtitkar barátom beata lemondasat, belügy-
miniszter pediglen aztat nem elfogata.

A se még a legnevezetesebb. Több figyel-
met irdemli Naplonak az a kijelentise, hogy
Csemeghy három hordarnak segicsigivel elsza-
litotta büntetőtviny projectumat Deak Fe-
renczhez, Deak Ferencz pedig elismerve mun-
ka fontosagat, megeligidisit kijelentete anak

czimtablajaval. Töbet hirtelenibe abul nem tuta
elolvasnyi.

De e se olyan fontos, mint az, hogy nigy
spanyol generalis lovakat vasarolya Magyar-
orszagon Don Carlos szamara. Szamara mar
elig vagyon, mer különben veszily fenyegetne
magyar allamot (Lonkaiét tunyilik.)

Ez se nem a fő. Romer Floris fiatal rigisz
baratunk Moszkvai muzeumba felfedezte 64 da-
rab 49-ki honvédzaszlot. No majd utana kül-
dünk Skariatin szobrot izs.

Ez izs csag semi. Hanem az a szidelgö kö-
töltanczos, a ki varosligetbe mult nyaron luft-
balonrul producalta magat, Münchenbe 2000
labnyi magaslatbul leeste, kitörvin nyakat.

Blíktri! mongya ere Lonyay. Azt akar me-
lyik bolond megtehet. Ugy este volna le olyan
magasrul, hogy legyen neki kutyabaj. Az mar
mestersig.

BaroKeminy Istvan azal a nevezetes felfede-
zissel lipte be geographiai tarsulatba, hogy Tajmsz
London melet folyik. No erül se tene fel az
ember, hogy olyan jo csombordi bor van neki.

Nana Sahibot izs elfogtak aki cowne — vagy micsoda — porei virfürdőt felfedezte s kis gyerekeket elevenen kutba hajtva ezelőt tizenhit esztendővel. Mirt nem gyüt hozank a bolond, megvalasztotunk volna ütöt képviselőnek új választási törvény 5. §. c. pont szerint.

Szikesfejrváron Henszmanak kormány betiltota rigi asatásokat. Papok lapja felkiáltja neki nagy öröme, hogy »valahara!« Persze, mer megijet, hogy felfedeznek valami rigi barátkolostorból apaczazardaba atvezető montenisi tuncelt.

Grof Migazzi Vilmost saját kirelme ellenire fölmentettek barsmegyei főispanságtól. Ez eseményt újságok léczkalodával hoznak összekötetisbe, melybe Timur Lenk tatar generalis becsukata Amurat szultant.

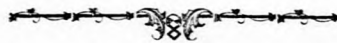
Angolország haborut igyekszik indítani Olaszország ellen, amér olasz brigantik letartoz-

tatnak magoknak Apenninekre csavargó angliusz ladyket. A helyet hogy örülne neki, hogy Albion leányai olyan kaposak. Csak akadna valami olasz briganti, aki az én kilencz darab esemete leányzomat elrabolna nyakamrul.

Rothberger Jakab riszvinytársulati alelnyög kivalota, hogy ő csak latasból halota, hogy Farkas Béni neki nagybatya. Ipen úgy, mint Berzenczey Laczi Jakub-beyrül, hogy az aziai magyar, kivanta tehát nala tiszteletit teni s megcsinyalta Kecskemiti Aurel háromezer tengeri mirföldét gyalog.

No úgy-e sog nevezetesz újdonság? Hanem mind nem iri nekem semit. Valamenyinil nevezeteseb nekem az, hogy zaloghazba sok a moly. Tili zekirül, amint nyaron atnimet szora oda beatam, rokaprimet mind leete. Mos mar nem csak fejem kopasz, galirom izs.

alazatos sokoldalú szolgálja T. Z.

Hirdetés a „MAGYAR-ALLAM”-ból kiállóva.

A papok lapjában a következő hirdetést olvassuk:

GAZDASSZONYOKAT, társalgónöket, nevelónöket, komornyákat, szobaleányokat, szakácsnéket stb, ajánlja Bresányi Károly helyszerző irodája.

Kár, hogy e hirdetés hiányos. Ott kellene állni ennek is:

Alkalmas húgok nagy választékban kaphatók.

SZINI JELENTÉS.

A muzeumi theatrumban előkészületre kitézetett:

Gr. Szapáry Péter belügyminiszter. Tragico-moedia. Színpire alkalmazta gr. Zichy — Ferraris Hamzsabég.

Etymologia.

A gebei kostától azt kérdi a kis fia, hogy — né édes apám, mondja meg, mit tesz a, hogy »patriotismus.«

— Hát fiam a biz annyit tesz, hogy a »patriótiszmus. — S rá mutatott egy képre, melyen egy potrohos barát ugyancsak nyakal a kancsóból.

Magyar szólamok.

— Komám! Nem jól megy azóta a törvény, mióta a képviselők közt virslisek vannak. (Értsd virilisek.)

— Egy ember kölcsön adott a másiknak 300 frtot, de a felvevő megbukott vállalatában. Tanácsot kért egy másiktól: mit csináljon. Mondjon csöddöt, ez a mai szokás. Ugy lett. Megtudta a kölcsönadó s panaszkodott egy barátjának: Ugyan ki gondolta volna, hogy még ez az ember is csöddör alá jusszon. Oda a pénzem.

— A vízholdó lovát megvették; sárga volt a színe. Később gyengének találták. Azt mondja a vízholdó: mondtam én komám uram, akkor is mikor megvették, ez a ló nem való arra a hivatalra.

— Egy tudákos mesterember, orvoságot — avas szalonát — kommandált valakinek a rekedés ellen, így: de jól tartóztassa magához a figyelmét, hogy úgy szelet alakjában vegye be.

HINCILLAE....

Csak olvasom abban a »Magyar Államban« az aesthetikai fejtegetéseket, szinkritikákat s nem birom elképzelni, hogy az ő szemében mért olyan hiába való kis poéta az a Shakespeare. (Hogy Jézuska Kálmán mért nagyobb, azt nagyon is el tudom képzelni.)

Végre tegnap nyitjára akadtam a dolognak. Az angol szabadkőművesek meg akarják látogatni Shakespeare hamvait, mert ő is — freimaurer volt.

Hja persze, akkor az egészen más.

Vajon Petőfi, akinek a poezisén szintén nem hagy egy szálát szárazon, — nem volt szinte valamely páholy tagja?

E z a z o k a.

Hej Rákóczy, Hej Beresényi, magyarok híres vezérei, — hogy ti még halálotok után se nyughattok.

Ki hitte volna, hogy Kullmann azért lőtt Bismarckra a kissingeni fürdőben, mert abból a forrásból ivott, mely Rákóczy nevére van keresztelve.

Egy német lap jött rá arra a fölfedezésre s figyelemztette is rá a policziát. Nem tudjuk, hogy ezt a veszedelmes forrást ennek következtében betemették-e, avagy csak át keresztelték páter Knitellius nevére?

Elégedetlenség.

Hiszen ha már megszavaztátok a költséget arra a mihaszna zeneakadémiára, hát istenneki fakereszt. Buszlatok, ha máskint nem tudtok, muzsika szó mellett.

Azt azonban komolyan apprehendálok, hogy költséges intézet élére nem birtatok külön embert fogni annál a Liszt Ferencznél. Ha már igazi híres, szakértő és rangos embert kerestetek, fogtátok volna meg legalább hegedülő szent Dávid királyt.

Zsedényi, jó muzsikus.

Megtakarítás.

Tisztelt bizottság! Ha a Brunner játékkereskedésében rendelünk meg kétszázezer honvédet fából, az legfeljebb kétezer forintba kerül s még iskátulát is kapunk hozzá, a mi szinte tetemesen olcsóbb kaszárnya.

Igy megtakaríthatunk felette sok milliókat, miután ezt a honvédséget nem is muszaj minden esztendőben újra ruházni.

Báró Liptay Béla.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Még is kell valaminek lenni abban a stigmatizált Lateau Lujzában. (Hát az miféle szerzet?) Az egy csodaszent Franciaországban. Minden pénteken este megered a vér két keze — és két lábafején, aztán jobb oldalán és koszoruformára a fején, — épen azokon a helyeken a hol az üdvezítő sebhelyei voltak szegektől, dárdától és a töviskoronától. Ezt a vérzést aztán semmiféle orvosi tudomány nem képes elállítani szombat reggelig. Hanem ha a püspök teszi rá a kezét, — akkor eláll. (Aztán hiszi kend ezeket?) Hogy ne hinném, mikor a csalhatlan pápa is mondja. (No én nem hiszek egyebet, mint azt, hogy ez a leány magyar: Látó Lujza.)

T e m e t ő i k é p e k.

(Halottak napján.)

I.

Szegény gyászos özvegy asszony!
Ma egy éve halt meg férje.
Ő is hozott egy koszort
»Halottjának« sirkövére.

Egyik sirtól a másikig
Jár-kezel teljes egy órája —
Szegény gyászos özvegy asszony!
Férje sírját nem találja.

II.

N. uraság még délelőtt
Kiküldte a cselédeket,
Hogy »csinosan« rakják el a
Virágokat és mécsket.

Estve, midőn a temető
Tündéres fényben uszott
A nagy pompát megnézni az
Uraság is — kikocsizott.

III.

Tehát itt is különb legény
A dúsgazdag, mint a szegény.

Amott fényes gránitkövek —
Emitt egy sirbaszurt — c z ö v e k !

Pósa Lajos.

KRÓNIKÁS ADOMA.

A poeta, mint bíró.

Abban az időben történt, midőn Arany János N. Szalontának jegyzője volt, hogy N. Szalonta, mint rendezett tanácsu község törvényszéket tartván, Kiss József bepanaszolja Nagy Pált, hogy az neki 400 frttal tartozik s nem akar fizetni, Nagy Pál tagadja, Kiss erősíti, bizonyíték nincs. A tekintetes törvényszékre lőn bizva tehát az ügy eldöntése. A törvényszék egyik érdemes tagja, Balogh, mester-ségére becsületes csizmadia mester feláll s a következő indítvány teszi:

»Tisztelt Törvényszék! Miután Nagy Pál tagadja, hogy ő tartoznék, a másik pedig állítja, hogy Nagy neki tartozik s előttünk mindakettő becsületes ember gyanánt ismeretes: indítványozom, hogy mind a kettőnek elég tétetvén Nagy Pál fizesse meg az összeg felét.«

A törvényszék bölcs tagjainak megtetszett az indítvány s már készültek az ítéletet kimondani, mikor feláll Arany, s kéri őket, hogy miután ő hirtelen beteg lett s az ítéletet feltenni nem képes, tegyék meg kedveért, hogy halaszszak el az ítélet kihirdetését a jövő ülésig.

Ebbe is belenyugodtak.

Jön a másik ülés ideje, a bírák összejönnek, de mielőtt a másik ülésben hozott ítéletet kihirdetnék, feláll Arany s mondja a következőket:

»T. Törvényszék! Én eladtam a szőlőmet érdemes Balogh uramnak (ez volt a csizmadia) 800 frtért. Tetszik tudni, hogy a multkor eladott egy pár marhát, akkor megfizetett 200 frtot, azután ismét megadott 200 frtot, de a 400 frttal adósom még maig is. Ő a mint a Tettes Tszék is jól tudja, jómódu ember, én meg szegény ember vagyok, és ennek daczára, bár egy párszor felszólítottam, hogy fizessen, még eddig ki nem fizette tartozását. Kérem tehát a Tettes Tszéket, hogy őt e 400 frt erejéig elmarasztalni méltóztassék.«

Felugrik erre nagy mérgesen a csizmadia s lármázik, hogy ő sohasem vett szőlőt, s hogy ő nem adós senkinek és ha adós volna, arról írának kellene lenni, az pedig Aranynak nincs.

Arany egész nyugodtan azt mondja, hogy

ő a szőlőt becsületre adta és azért kéri a pénzt megítélni.

A Törvényszék elhitte, a mit Arany mondott, mert Aranyt olyan embernek ismerte, a ki nemcsak nem hazudott, de még csak nem is tréfált soha, és a pénzt már-már megítélte, de a csizmadia nagyon lármázott s így még kissé haboztak, midőn Arany azt mondja, hogy miután épen a csizmadia indítványa volt a multkori ülésen, hogy felét ítéljék meg annak, kinek bizonyítéka nincs, kéri tehát, hogy ha többet nem, hát legalább felét ítéljék meg.

Helyes! helyes! mondják a bírák és megis ítelték a 200 frtot, az ítéletet a csizmadia nagy bosszuságára ki is hirdetvén.

Ekkor aztán azt mondja Arany. »Nekem T. Tszék ez az ember nem adósom egy krajczárral sem, nem is vett én tőlem szőlőt soha s így nem is tartozik. Most már megmondhatom, mert nyert perem van. Hanem ez csak figyelmeztetés akart lenni, nehogy a T. Tszék, olyan ítéletet hozzon, mely az igazsággal ellenkezik.«

Azt hozták fel érvül a Kiss ctra Nagyféle dologban, hogy ez is becsületes, az is becsületes. Ez az eset van itt is. Balog uram is becsületes ember, én is becsületes ember vagyok, legalább annak ismernek mindkettőnket, de a szívekbe csak az isten láthat. A törvény pedig azt mondja, »ha állítsz, bizonyíts« mig bizonyíték nincs, ítéletet hozni nem lehet és így nem lehet etitélni Nagy Pált sem, mig elene bizonyíték nincs.«

És Aranyt meghallgatták s e leczkét köszönettel fogadván, akként ítéltetett.

Ez is magyarul van mondva.

Kü fő Katyi, hütyköld meg az ünökét vesd ki a gyülekezetbe, mond meg a rikkancsnak, vigyázzék rája hogy meg ne egye a toportyán féreg.

Értelme ez:

Kelj fel Kati, fejd meg a tehenet, hajtsd ki a csordára, mondd meg a pásztornak, vigyázzon reá, hogy meg ne egye a farkas.

K * * * i Zsigmondnak.

Először is fogadd baráti jobbot,
Hogy oly nagy érdekel kiséred sorsomat.
Szokatlan jól esik ez a részvét nekem,
Mert itt az ördög sem törődik én velem.

Azt kérde: hogy vagyok? — mint szoktad rendesen.
Köszönöm, hát csak úgy — mint szoktam: csendesen.
Mi azt jelenti, hogy bizony nem ártana,
Ha már az úristen rám is pillantana.

Idáig állomást nem kaptam még, pedig
Voltam már mindenütt föl a miniszterig.
Alázatos képet vágtam; sikertelen —
Hiába volt minden ajánló levelem!

Szóval nagyon rosszul folynak az akcziák.
Megenném — bármikor — két-három francziát.
Heteken át nincsen egy árva hatosom —
Déltájon rendesen a »corzót« taposom.

Há mindezek után szeretnéd hallani:
Hogy s mint tudom magam mégis f e n n t a r t a n i ?
Idézem e végett Aranyának egy sorát:
»Ki ruházta fel a mezők liliomát? . . .«

Végül remélem, hogy nem lesz köztünk harag,
Hogy e lap nyílt terén tudósítottalak.
De lásd, viszonyaim másképp nem engedik —
Hisz egy »correspondenz-kártyá«-ra sem telik!

Pósa Lajos.

A D O M Á K.

Ütteni a sz-közi delinquentst a sz-biró.

Hány volt már? rival az igazság pálcáját for-
gató hajdura.

— Kilencz, tekintetes uram.

— Nem igaz, mert hét volt, ordit tel a deresről a
delinquens.

— Ejnye! üsd az akasztófa virágát, — mondja a
sz-biró, ni, már abból is ellopott kettőt.

Ügyes-bajos dologban, a sz-köz egyik falujában
kint levén a sz-biró, midőn haza felé indulna s kocsi-
jában magát a legkényemesebb helyzetbe igazgatná:
észreveszi, hogy egy nagy kosártojás kandikál elő cso-
pálkozására most alig-alig férő lábai mellől.

— Hát ezt kitette ide? harsan föl a sz-biró.

— Mi tettük biz' azt, alázatossággal meginstálom,
szólamlík meg a kocsi környező előljárók közül a hely-
ség birója; jó lesz az majd a ténsasszonynak a kony-
hára! —

— Igen de édes biró uram! felel vissza a sz-biró,
a jó döcözögös ut miatt hig rántottává lesz ez, mig én
haza érek!

— Ne gondolja, alázattal meginstálom a t. sz-
biró urat, gondoskodtunk mi errő: »öregre főztünk
azokat.«

Először lépett fel a szószékbe a bagoly diák, s mi
több: saját szülő falujában, sa mi legtöbb: ügyefogyott
félénk, magoló gyerek volt. Lázba hozta: hogy a jám-
bor hivek még a szájokkal is nézik. Hiszen igaz, hogy
szép fiú, de még sem ujkapu.

No, de szerencsésen feljutott a szószékbe a maga
lában . . . Ha már ott van, nem megy ő vissza, hanem
rákezdí . . . Összeteszi kezeit, s egész komolysággal kéri
a segítséget az égtől:

— „Uram segíts, ha istent ismersz!“

Az Üstökös eredeti okmánytára.**Egy ügynök stylusa.**

Egy biztosító társaság ügynöke következő comiti-
va mellet küldött be egy biztosítási ajánlatot: »Ide haj-
lítva veszi ön H . . . földbirtokost. Elöl kő, hátul agyag:
szomszédai cseréppel, de ő maga még csak náddal van
fedve. Kérem öt két perczenntel elfogadni, különben
ez Európának tisztán oda esik, mely már ugvis rég ólál-
kodik utána.«

A csabai posta szekrényéből.

An Herrn Czürte Mihály Comitát in Ungarn,
lezte post Omaszta.« — Seier Wohlgeboren Herrn
Herrn Jancza Gyuláné in urhölgynék, lezte post Békés
Csaba Land Cséfla. — T. Cz. Tavaszka Mihály 29 frt
tisztelettel terhelve Csaba.« — T. cz. Aradra Kigyó
utcza 26. Danjel Hinonani Marinak át urnak adatik
utolsó posta. — »Ezen levelem küldöm Gyomáról Csa-
bára, Bácsi Mihályné küldi Bácsi Istvánnak és Hajdu
Lajosnak a Gyomai ács Legénynek a dohány Bagázi-
umba, holnap pedig a tisztát várhatják.«

P Á R T S Z A K A D Á S.

— Tessék, ugorj át.

— De könyörgöm, hisz az alacsonyabbikon is úgy keresztül buktam, hogy majd beletört a nyakam; hogy ugorjam át ezt a magasabbikat?

A „P A R A S Z T.”

AZ ÖREG Völgyváry egyedül állott kipusztult családjára romjain, egy hosszú fényes mult, boldog jelen végén, melynek nincs jövője. Három viruló gyermekét egymásután elvitte a halál, neje, a gyermekek anyja, követte kedveseit, kik nélkül nem tudott élni.

Ily események után, azután senki sem csodálkozott azon, hogy az öreg Völgyváry teljesen neki adta magát az ivásnak. A kemény, faragatlan főurnak nem volt oly erkölcsi támasza, mely őt fentartotta volna szerencsétlenségében. És Völgyváry késő estig dözsölt és ivott néhány ingyenélő társaságában. A multság vége azután rendesen az volt, hogy Völgyváry egészen elkeseredett, szidta sorsát, káromolta az istent és inasával kidobatta vendégeit. Persze másnap az egész dolgról nem tudott semmit. Sokan a kompániából — jöllehet ugyanis »válogatott legény« volt valamennyi — mégis megsokalták a szíves vendéglátást s elmaradoztak a lakomákról, a miért azután a gazda nagyon fel szokott dühösödni.

Pedig ivótársak nélkül nem tudott meg lenni. Ezért legkedvesebb emberei azok voltak, kiket kidobathatott akárhányszor, a nélkül, hogy csak neheztek volna is.

Ily kedves emberekkel mulatott egy este megint. A dorbézolás már körülbelül elérte tetőpontját. A vendégek ölelkeztek, orditoztak, a gyengébbek düledztek székek mellé, asztal alá. Völgyváry ott állott széke előtt, arcza setétveres volt, szeme véresen kimeredt, nyakán, homlokán az erek szétpattanásig megdagadtak. Felemelt ököllel beszélt ott valamit, orditozva, de a szó érthetetlen volt a zajban. És ekkor egyszerre elhallgatott, arcza abban a pillanatban összeesett, teste a székre rogyott, onnan pedig dobbanva a padozatra hullott.

A vendégek oda sem néztek, akárhányszor megtörtént már ez. Csak Szántó uram, Völgyváry mindenese, sietett oda, urát az inasokkal felszedette és szobájába vitette.

Az öreg Völgyváry meg volt halva, — megütötte a guta.

Eltemették. Ott a gy—i homokos temetőben még gyermekkoromban egynehány négyszögölnyi tér szépen körül volt kerítve léczkerítéssel. A négy szegleten lombos, veres virágu akáczfák állottak és közepén a krypta nyilásán (még most is ott van) hatalmas márványlap feküdt e felirattal: »Itt nyugszik az utolsó Völgyváry.« Előtte pedig, a négyszög egyik oldalán, sorban négy sirkő állott: anyja, három gyermekével. Sokszor meg-

néztem azokat a sirköveket, mikor kimentünk a temetőbe epret szedni. Oly különös a sok paraszt fakesztje közt, omladozó szegényes sírok mellett az a pompás márványcsoport: sirba szállt hatalom daczos képe.

Völgyváry végrendeletében mindenét »pajtásai«-nak hagyományozta. Kinek többet, kinek kevesebbet.

Volt pedig azok közt egy, kit már említettünk is, Völgyvárynak az orgiák rendezése és folyama alatt leg-hübb embere, Szántó Pál, a mindenese. Ez az ember a nagyasszony halála óta valósággal nélkülözhetlenné tudta magát tenni urára nézve. Ő vitte a gazdaságot, ő hívta meg a vendégeket és rendezte a lakomákat és felesége a megyében híres szakácsnő volt. Azután legjobb tulajdonsága az volt, hogy ugyancsak győzte a bort. Völgyváryt rendesen ő takarította el a csatamezőről. Ha pedig egyszer másszor őt is kitalálta dobanni ura, lába ott kin még alig érte a földet, mikor már megint visszaindult a szobába.

De ez az ügyesség és példátlan béketűrés meg is hozta gyümölcsét. Völgyváry Szántónak hagyományozott legtöbbet: nyolczszáz hold földet, a gy—i szőlőket a gyönyörű présházat tele pinczéstül, végül a készpénzt és a követeléseket.

Szántó Pál uram ekkép nagy ur lett.

De adta is. Felesége az ő kitünő szakácsnői talentumát ugyancsak gyakorolhatta, — férje elég alkalmat nyújtott reá.

A major uri lakán nem volt kapu. A ki jött: szívesen látott vendég volt. És akár idegen volt az, akár a legjobb ismerős, akár egyedül jött, akár huszad magával, az nem tett különbséget. Tekintetes Szántó uramnál mindig meg volt terítve a hosszú asztal, és a tűzhely mindig megrakva óriási fazekakkal s bögrékkel. Persze nem is volt hija sohasem a vendégnek.

Hát még mikor »hivatalos« vendégség volt! Uram isten, fél napi járó földről jött össze a nemesség. A harmadik faluból is ott volt jegyző, praeceptor. A supplikansokat meg legatusokat pedig két hétig fogdostatta Szántó uram az ilyen mulatságra. És volt három napos lakmározás. A hordókból úgy kifogyott a bor, mintha mind a két felül bevették volna. Az udvarról a baromfi elpusztult. A városról kocsiszámra hozták át a pástétomot, tortát.

És mégis mind e fényes élet daczára volt Szántó uramnak egy fájdalma, nagy baja, melyen nem tudott segíteni.

Szántó Pál uram nem volt nemes ember.

Hisz igaz, eljöttek a nemesek az ő lakomáira, meg is hívták őt is holmi névnapokra, fraternizáltak is vele és tegezték, — — mikor épen kedvük volt hozzá. De olykor aztán, ha vagy ő kezdett nagyon leereszkedő lenni, vagy ha valami távolabb vidékről való gazdag ur talált érkezni a lakoma közepett, akkor egyszerre vége volt a barátságoknak. Ilyenkor Szántó csak azon vette észre magát, hogy a társaság közepett magára van hagyva, hogy nincs, ki hozzája szóljon, sőt nincs, ki kérdésére feleljen.

És ez Szántó uram szívét nagyon elkésérette.

Egy alkalommal azután nem is álhatta meg, hogy ebbeli neheztelésének kifejezést ne adjon.

Épen Pál napját, saját neve napját ülte. A rendes vendégek most is ott voltak teljes számmal. Köztük nemes és nemzeti Koracsek táblabíró ur is. Ez a Koracsek pedig legjobb pajtása volt Szántónak. A vendégek közül mindig ő jelent meg először és ha ő adott valami vendégséget, — a mi melleleg mondva, ugyan ritkán történt — Szántó volt az első, kit meghívtott. Ennek azonban azon barátságán kívül, melyet uton — útfélen legfeltünőbb mütogatott Szántó irányában, még egészen más oka is volt. Szántónak ugyanis volt néhány adóslevele oly összegekről, miket Koracsek az öreg Völgyválytól vett fel. Ez pedig nagyon is nagyok volt Koracsekre nézve arra, hogy mivel jobb indulatban iparkodjék tartani Szántót, annyival inkább, mert jól tudta, hogy Szántó ily gazdálkodás mellett nagyon is hamar rá fog szorulni minden pénzére.

Koracsek tehát ma is eljött Pál napját ülni.

A multság ma is, mint mindig, kitünő volt. Mit szem, száj megkivánt, bőven. A két huszár alig győzte hordani a sok bort. A vendégeknek zajos jó kedvük volt. Mégis legzajosabb Szántónak. Nem szokott ő egyhamar elázni, de ma kissé nagyon is sokat talált bevenni a jóból, sokkal többet, mint máskor. Hiába, borba kellett fojtani azokat a csunya gondokat, mik akarata ellenére is olykor felmerültek előtte. Szántót pedig a nagyon sok bor egészen el szokta érzékenyíteni. Sirt, jajgatott és keservesen össze-vissza ölelt mindenkit, kit közel érhetett.

Egyszer Koracsekhez ért. Annak aztán egészen a nyakába borult és vállára hajtva fejét, sirni kezdett, mint a záporosó.

Koracsek nevette.

— Hát neked ma mi bajod? Mit bögsz?

— Mit bögök? Hát hogy ne sirnék, mikor ti olyan szívnélkül vagytok én hozzám! Ilyenkor jó pajtások vagy-

tok velem, hanem sokszor meg rám sem néztek. Hej, nagy baj az énnekem. Pedig hát én is csak olyan földes ur vagyok, mint akár te, Koracsek!

Koracsek csak nevetett és iparkodott magát kiszabadítani öleléséből.

— Dehogy vagy te olyan földesur, mint én. Nem vagy te nemes ember!

Erre már Szántó nem sirt, hanem föllált és Koracsek orra alatt hadonázva, ordított.

— Nem hát, nem vagyok nemes ember, mert nincs kutyabőrös levelem! De mi az a kutyabőr? . . . Hisz ti mindnyájan jól tudjátok, hogy a nélkül is vagyok olyan ember, mint ti. Mit nézitek hát azt a kutyabőrt? Csak akarnátok, felvehetnétek ti engem magatok közé. Hát ki látja meg azt én rajtam, hogy nem vagyok nemes ember? Ur vagyok én is. Nem is vallanátok ti énvelem szégyent soha, ha fölvennétek magatok közé. Hej, csak ezt az egyet tennétek meg énvelem — folytatá megint elkéservedve — de meg is hálálnám én azt.

Koracsek élénk, szürke szemeivel már egy ideig élénken szemlélte az ittast. Most oda lépett hozzá, vállára ütött és szép csendesesen így szólt hozzá:

— Hát, te Szántó, csakugyan megtennél te valamit azért, hogy mi téged hozzánk hasonlónak, nemes embernek nézzünk?

— Meg én. barátom, megtennék én mindent, — erősíté Szántó.

— No hát, jöjj csak egy kicsit félre.

Azzal egy félreeső zugba vonta, szétnézett is így szólt hozzá.

— Hát tudod-e te, mi teszi az urat?

— A pénz.

— Az; meg az, hogy hogyan tudja kiadni a pénzt.

— Én ahhoz is értek.

— Nem értesz hozzá. Azt hiszed, hogy ha lakomákat csapsz, az urias. Pedig az nem ér semmit. Pénze másnak is van. Hanem tudod mi teszi az igazi nemes embert?

— Ugyan hát mi? — türelmetlenkedék Szántó.

— Mi? Hát egy igazi előkelő nemes tett, teszem valami önzetlen baráti szolgálat.

Koracsek élesen nézett áldozatjára, vajjon nem gyanít-e az valamit.

De Szántó csak türelmetlen volt a hosszú faggatás miatt.

— De hát, mit tegyek? Szívesen megteszek én mindent.

— Szavadon foglak!

— Jól van, csak mondd már. . . .

— Tudod, aztán nem fogja azt már senki sem észrevenni, hogy te csak — paraszt vagy. Dehogy veszi! Még a főispán is elbeszélget veled így, mint akármelyikünkkel. Hanem hiába, ahhoz próbatett kell.

Szántónak már zúgott a feje.

— Tehát megteszed? — kérdé hirtelen Koracsek.

— Meg! — szól Szántó és az elébe tartott kézbe csapott.

— Jöjj!

Azzal kivezette az itta.

Tíz percz mulva azután visszajöttek. Koracsek karon fogva odavezette Szántót az asztalfőhöz és a közben folyvást beszélt neki.

Szántó belefőgőzött az asztalba és szakadozattan szólt:

— Látjátok ezt az adóslevelet? Ötezer váltó forintról szól. Hanem én tudok áldozni. Ez a Koracsek pedig az én barátom, legkedvesebb barátom. . . .

Szántó nem beszélt tovább. Ittasan nevetve kinyújtá kezét a gyertyavilág felé és ingadozva föléje tartá az okmányt. Koracsek támogatta Szántót, hogy el ne

düljön. Szeme kajánul fénylett. . . . A láng egy pillanat alatt elkapta az írást. Szántó nevetve nézte, — nem is érezte, hogy a láng ujjait égeti. Azután a borázott asztalra ejtette a kormos papírt és a körülötte állókra bámulva kérdezé:

— Hát most sem vagyok én nemes ember?

Abban a pillanatban Koracsek visszajött az itta karszékébe. Villogó, megvető tekintetet vetett reá, azután élesen felkaczagott.

— Olyan paraszt vagy te most is, a milyen voltál! . . .

Szántó nagy, üveges szemeivel rátekinített a beszélőre, keze ökölbe szorult, nyakán homlokán dagadni kezdtek az erek, ajkai vonaglottak, mintha mondani akarnának valamit; feje egyszerre hátracsuklott, aztán mellére omiott, két karja lehanyatlott. Meg volt halva.

Ugy járt, mint főuri czimborája. Megütötte a guta.

Kivitték a teremből, hadd aludja ki magát. A vendégek tovább mulattak.

Azt hinné az ember, a régi armális időből való e kis történet. Pedig csak nem rég történt.

ARNHOLD KÁROLY.

Szegény ember dolga. . . .

Magas hegynek tartom én a boldogságot

Melyre fölnézni is alig-alig merek;

Tetejébe ugyan még senki se hágott,

De csucsához közel járnak fönt emberek.

S egyszer, a mint lelkem így andalog rajta,

Fölpezdül a vérem:

»A m a hegynek csúcsát« — szívem felsohajta —

»A házas életnek lépcsőjén elérem«. . . .

S megkértem a lányt, ki szívembe volt zárva —

Magasra törtem s im — estem a »k o s á r«-ba.

Mint letört virágot zúgó folyam árja,

Sodorta magával lelkemet a bánat;

De egy titkos vágynak biztató szavára

Ama hegyre törni újra kedvem támadt. . . .

S most már bátorságom kiérdemlett bére:

Szép kis feleségem;

Feljutottam tehát a hegy tetejére,

Honnan széjjel nézek a rózsás vidéken. . . .

De rám a boldogság napja itt sem ragyog,

Én itt is árnyékban. — p a p u c s alatt vagyok.

Pál diák.

Műfordítás.

Hector's Abschied.

Obsitos Vizsla.

Szerkesztői subroza.

V. L. Dehogy új, mind régi. — O s z k á r. »Mese«. Semmi se, nem értjük az élit. Pedig a technikája ügyes. — K. M. N.-hez. Bizony elfutunk ettől is. — Sz. J. G y o m a. A közlemények igen jók. Hanem a »levélhez« hasonlóval szolgálhatunk akár három százzal. — »Egy kis t é v e d é s,« Szerétejtjük közelebb. — »A költő ohaja,« »A pech.« Nomen et omen. — N o v i c i u s. Majd később, más ha sonlókkal egyetemben.

Dr. Handler Mór

ORVOS- és sebésztudor, szülész- és szemész
gyógyít gyökeresen fényes és tartós siker **biztosi-**
tása mellett mindennemű

betegségeket

Rendelnapenként:

délelőtt 10 órától 1-ig, délután 3 órától 5-ig,
és este 7 órától 8-ig.

Lakik Pesten,

*bejárás. kigyóntása 2-ik szám
alatt, kigyó- s varosház utca-
sarkán, Rottenbiller-féle ház-
ban, 1 emelet, bemeneti lépcsőn.*

Díjjal ellátott levelekre azonnal
válaszadatik, és a gyógyszernek megküldetnek.

GERENDAY A.

gránit- és márványmű
gyári raktárai

léteznek

Mária-Valeria-utca szögletén a görög egyház
átellenében, és a piaristák épületében, a
dunapart és plébánia-tér sarkán Budapesten.

Ajánlja nagy választékban

siremlék-készleteit

a legjutányosabb ár mellett.

P É N Z

minden nagyságban, sorsjegyekre; és állampapírokra a tőzsdei
állás szerint, részvények, zálog-letéti jegyekre, arany, ezüst
és ezüstpénzre,

országút 39. szám alatt a museum mellett.

A pénz havi részletekben is visszafizethető.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz
ellen.

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinin
máskép bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztoi Aradon (ezelött
Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar
orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlése Fiumében
pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom min-
den jóhírű gyógyszer-tárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott ké-
szítményt kérje és fogadja el.

Kölcsönök

házakra Budapesten, és földbirtokokra
Magyarországban minden összeg 6000
forinttal egész egy millióig; 33 évi tör-
lesztésre 6% mel et

Bővebb felvilágosítást ad Lang Lipót és társ.

Budapesten, Mária Valeriautca Thonetudvar.

